

Tjener Marianne: En herlig cocktail

Af Lone Als

Marianne smækkede hoveddøren hårdt i efter sig. Selv om det var hendes rigtig gode kollega Betty, der havde skaffet hende lejligheden i Bagsværd, var hun mildest talt træt af at bo der, set i lyset af skimmelsvampen på væggene, algedannelserne på vindustræværket og den dårlige luft.

I S-toget lænede hun sig tilbage i sædet, lukkede øjnene og lod ønsker og tanker passere uhindret. Drømmen om en lejlighed i Tårnby, hvor hun så gerne ville bo, poppede først op. Et ønske baseret på tidligere gode oplevelser dér. Bare der snart ville ske noget. Dernæst tænkte hun – som hver eneste dag – på sin mor, som hun mistede i slutningen

af 2014. Det gjorde stadig vildt ondt, og var så ufatteligt, blandt andet fordi det var gået så stærkt. En eneste måned, så var hun væk.

Mariannes øjne blev fugtige under øjenlågene. Hun sank en ekstra gang ved tanken om, hvor stort et sort hul, hun var havnet nede i. Stolt var hun ikke over at være udeblevet fra jobbet, uden at give besked, den dag, morens bortgang var en realitet. Den slags gjorde man bare ikke, og det ville heller aldrig ske igen. Hun rettede sig op, tjekkede taskens indhold og begyndte at tænke arbejdstanker. Derfor kom hun hurtigt tilbage til virkeligheden, mens hun smilede glad til sine medpassagerer.

Dagen var stemplet i panden med en morgenvagt. Morgenvagt eller ej, så vidste man aldrig, hvad der ville ske. Hun var

mødt ind den obligate halve time før åbning kl. 07.00 og gjorde klar til dagen. Bare, der blev noget at rive i, tænkte hun. Altid bedst at have travlt. Ikke så snart var det blevet åbningstid, før et par natteravne storgrinende entrede Jernbanecafeen.

”Har du hørt om bankmanden, der var så sulten efter at gøre forretninger, at han forsøgte at yde flexlån til mindreårige?” kom det fra den ene. Snart stod de i baren med hver sin 7-Ekspres, som havde de aldrig bestilt andet. Derefter væltede en anden gæst ind og bestilte en Carlsberg, hvorefter han forsvandt ud på toilettet. Derpå vendte han tilbage og gav sig til at voldbruge spillemaskinen, mens han satte fødderne op på stolene og spildte nødder, aske og lommeuld ud over det hele.

Marianne fulgte nøje med fra baren og forklarede venligt, men bestemt, at fødderne skulle blive på gulvet. Endnu en øl blev serveret. Den nåede han dog ikke at drikke, da han endnu engang frekventerede toilettet, og hun mere end fornemmede, at der var stoffer involveret. ”Farvel og tak” lød det bestemt fra Marianne. Han blev tosset, men lige meget hjalp det, ud røg han. Lidt efter lød der pludselig en veritabel klirren af flasker og hun kiggede ud af vinduet, kun for at opdage, at idioten havde taget opstilling på fortovet overfor og kastede ølflasker hen over kørebanen i retning af Jernbanecafeen.

I det samme rundede Agnete hjørnet, indprentede sig scenen og ringede til Ordensmagten, som ankom til Hovedbanegården, kunne de se. Mod forventning nedlod Politiet sig ikke til at henvende sig hos anmelderen, hvilket naturligt nok fik Agnete op i det røde felt. Beslutsomt satte hun sig i bilen og kørte straks til Bellahøj Politifor at indgive en klage, om ikke andet så for at statuere et eksempel.

Marianne er altid med på den værste: Her sammen med Betty klar parat til at modtage Halloween gæster!

Øverst t h: Marianne som model for en af julekonkurrencepræmierne 2015!

Senere tabte Marianne kæben ved synet af gæsten fra tidligere. Pludselig stod han foran hende med to Bodum kander, tydeligvis stjålne varer, med hvilke han forsøgte at bestikke hende til at blive taget til nåde.

Marianne, der oprindeligt er fra Holbæk, var startet i tjenerlære på Greve Badehotel som 17½ årig. Siden var erfaringerne blevet større og større i takt med de forskellige jobs, som hun bestred. Primært som tjener og bartender - i den rækkefølge - sekundært som fabriksarbejder i en kort periode, togstewardesse, spillehalsværtinde, receptionist samt kassedame.

Marianne faldt i snak med en gæst om netop de ting, man med tiden får i rygsækken. Hun brugte fingrene til at holde styr på de steder, hvor hun havde arbejdet som tjener: "Der var jo Flakfortet, hvor jeg var ansvarlig for restauranten. Dér var jeg umådeligt glad for at være, men måtte stoppe, da vi blev tvunget til at skulle overnatte i forbindelse med en hel uges vagt. Ærgerligt. Kan i øvrigt fremvise en fantastisk anbefaling dérfra. Ellers, hvis vi bakker i tiden, var der Søcafeen i Tivoli, Bernikow, Krøgers Familiehøve, Jyderup Centerpub, Holbæk Jernbanehotel, Gunderstrup Fægekro, Glostrup Park Hotel".

Hun ville ikke sige, at opremsningen stoppede der, for et par steder mere var der jo. Blandt andet oplevede hun på et tidspunkt en chef, som gang på gang drak sig i hegnet på selve værtshuset. Som ejer af stedet havde han haft for vane at kalde Marianne ind som afløser for ham, hvorefter han så blev og hev i henholdsvis spillemaskine og i fadølsanlæg.

Hun var kommet til den hyggelige Jernbanecafe direkte fra Søcafeen, fordi

hun - når hun på vej hjem fra arbejde kiggede forbi til et lille pusterum - blev spurgt om hun kunne tænke sig nogle vagter.

Siden var hun blevet fastansat og det gik derudaf. Desuden, forklarede hun, var hun engang på to af arbejdspladserne i provinsen blevet for at hjælpe som den faglærte arbejdskraft, hun var, eftersom man på et tidspunkt manglede udlærte tjenere til at oplære elever. "Alt i alt en dejlig tid at se tilbage på".

Hun kastede med lokkerne og lo på den dér Marianne-måde, som altid umuliggør surhed på mange meters afstand. En gæst så sit snit og spurgte ind til hendes make-up stil. "Hvorfor ser dine øjenbryn sådan ud?", lød det. Marianne smilede og svarede, at hun en dag havde siddet fredeligt hjemme i sofaen og rettet øjenbryn med et barberblad, da det uventet ringede på døren. På den bekostning forsvandt der et

halvt øjenbryn i bare overraskelse og hun besluttede derefter, at de begge måtte væk, at der blev dannet grundlag for en helt ny stil. "Så derfor de svungne streger og den specielle øjenmake-up", fastslog hun.

Ønsket om at skifte stil var blevet hjulpet på vej af dørklokken. "Heldigvis er smag og behag forskellig", sagde hun og gled elegant over i et "og nu, hvor vi taler om smag, så må vores nye Smage-gavekort da lige nævnes. Den er sidste skud på stammen og handler om, at man skal prøve forskellige øl". Hun rakte et klippekort frem til beskuelse. "Uh" lød det fra et par af bargæsterne, "Super Light'en er jo med". "Det skal I ikke spekulere på, den ryger fint ned sammen med en lille skarp. Alle øl skal jo bedømmes, før man kan få en af gaverne", replicerede Marianne.

Fra et af bordene lød der højroset snak. "Det du siger dér, minder mig om Birger, den epileptiske kat med klap for højre øje

og konstant tynd mave, som jeg passede dengang i hashkollektivet på hjørnet af Vesterbrogade og Bagerstræde. Kors, jeg har aldrig rensset så mange tæpper i hele mit liv, som ...." Resten druknede i den almindelige larm og stole skramlen. "Lyder interessant" sagde en stamgæst med et twist af ironi. Ved bordet sad seks personer og havde en fest. Marianne vandrede glad og smilende ned til bordet, tømte askebægre, fjernede tomme flasker og modtog friske bestillinger.

Ind kom en kvinde, som hun kendte, og rendte ind i fra tid til anden, da de handlede de samme steder. Kvindens hår og tøj var som altid i uorden, og hun slog sig ned på en ledig barstol. De indledte en samtale, så godt det nu lod sig gøre, Mariannes arbejde taget i betragtning.

"Hvad så, er du stadig single, hvordan går det med sønnike, helbredet, ja det hele?" spurgte kvinden. Eftersom alles glas

og kopper var fyldte, gik Marianne i gang med at besvare de mange spørgsmål.

Hun forklarede – for 77. gang – at hun var selvvalgt single, at hun elskede det, at det var en livsstil. Selv at kunne bestemme, om der skulle arbejdes eller festes igenem – 7 dage i træk, uden nogen indblanding. Og sådan var situationen nu. De første 15-16 år af hendes søn Mortens liv derimod var tingene jo helt anderledes. Naturligvis. Men måske derfor nød hun det ekstra meget nu. Marianne tog et sug af cigaretten og fortsatte henvendt til kvinden, hvis navn vist noget startede med L. ”Morten har det godt. Han læser nu til IT-supporter, fordi han gerne vil være tekniker. Tror, han er glad. Privatskolen og dens mange lektier samt Handelsgymnasiet er overståede kapitler, uddannelsen i Fona var meget mere ham. Han gør det rigtige nu, er jeg sikker på”.

Marianne stillede det ønskede foran en ny bargæst og modtog pengene med et strålende smil. ”Skal vi ikke høre lidt musik?” spurgte den sidst ankomne og ville aflevere en brugt papirserviet. ”Er det en snotklud, så er der selvaflæring herhenne”, pointerede Marianne, stadig i højt humør.

Hun lænede sig ind over bardisken mod kvinden og fortsatte sin talestrøm. ”Ja, du hentyder vel til min blodprop dengang”. Hun havde været besvimmel i næsten to timer og var kommet til sig selv i sofaen derhjemme, viklet ind i tæppe, diverse ugeblade og kaffekop, mens hunden stod på hendes brystkasse, højt gøende.

Efterfølgende måtte hun banke voldsomt i bordet overfor lægerne, der ikke mente at hun fejlede noget. Så endelig var hun kommet til diverse prøver og scanning,

Alex, Xenia, Max og Agnete aflagde besøg hos Marianne 24. december 2015! Bl. a. for ved selvsyn at se Mariannes julekjole - og så ønske alle glædelig jul!

som sådan set ikke gjorde nogen forskel, andet end at hun fik ret. Noget egentligt var først sket, da hun tilfældigvis mødte en sportsmassør, der kunne løse hendes problemer og hjælpe hende tilbage til arbejdslivet efter et års sygdom. ”Den slags kan tage pusten fra enhver. Men nu har jeg det aldeles glimrende, som det forhåbentlig tydeligt fremgår?” spurgte hun med en koket attitude, mens hun sirligt ordnede de forskellige relevante arbejdsting foran sig.

”Og med hensyn til min arbejdssituation, så er jeg rigtig, rigtig glad for Jernbanecafeen. Agnete er en kanon chef, der er god ved sit personale. Nogle gange kører det jo hårdt på, når f.eks. der er 12 timers vagter to dage i træk”. Hun fjernede en fnist fra ærmet og gik over til at fortælle om sin dagligdag, mens kvinden ivrigt lyttede.

Fredag og lørdag aften er man altid to tjenere på arbejde; en ansvarlig tjener og en assisterende ditto. Ikke et ondt ord om de yngre kolleger, ikke ét.

Men der eksisterer en lidt anden parole, hvis man arbejder sammen med en kollega, der også har prøvet en del.

Det er noget med overblik og overskud hos os, der har arbejdet som tjenere i over 30 år – og stadig ikke har behov for briller, understregede hun med et smil.

En anden ting er, at andre steder møder man som tjener de samme gæster hver dag, med de samme historier. Dag ud og dag ind. På Jernbanecafeen er der rigtig mange, dejlige stamgæster også, men her foregår det slet ikke sådan. Her i Stuen myldrer det jo med specielle folk af forskellige nationaliteter, observanser og kulturer.

”Tænk engang”, tilføjede Marianne, ”vi havde en sen eftermiddag en flok hollændere siddende, fordi de ventede på Leif P., der skulle underholde om aftenen. De ville give ham en personlig gave, og endte med at sidde sammen med nogle nordmænd hele aftenen, hvor de fyrede den max af. Så hyggeligt. Men hvad pokker er det nu du hedder, er det Lina?”

Kvinden nikkede og spurgte; ”Tidligere var der nogle gammeldags ting man som tjener her måtte forholde dig til, ikke?”. Marianne rullede med øjnene og lod ane, at de tider var ovre.

På Jernbanecafeen var der indført nyt udstyr til automatisk afregning af kaffe, spiritus og fadøl. Samtalen var bestemt ikke slut, Marianne var mere meddelsom, og efter endnu engang at have tjekket, at alle var velforsynede, fortsatte de to kvinder. Dog først efter at de havde overhørt en ordveksling imellem to mænd, en lille, tynd mand og en temmelig voluminøs én af slagsen. Fra den tynde mand lød der et suk.

”Jeg er sgu ikke alt for hidsig efter at tage hjem i aften. Min kone serverer levninger”. Den store mand kiggede mystificeret på den anden og spurgte ”Hvad er levninger?”.

Marianne tog taletråden op igen.

Om glade gæster fra et efterhånden ikke uvæsentligt antal lande, der blev ved at returnere til Jernbanecafeen.

Om turen til Thisted Bryghus, en tur som var i høj kurs hos rigtig mange.

Om Agnetes nyligt afholdte runde fødselsdag, en fest der ville blive husket, bedyrede Marianne. ”Vi ansatte havde lavet en quiz i den anledning, Tip 7 Rigtige, der selvfølgelig handlede om fødselsdags-

barnet. Helt vildt morsomt var det, for den fik nogle ting fra hverdagen frem i lyset, der handlede om en lidt sløj timing i nogle situationer. Men hun tog det i stiv arm.” ”I det hele taget holder vi alle meget af vores chef”, kom det eftertænksomt. Hun kunne ikke helt glemme en kommentar fra Agnete, da hun var til jobsamtale.

Chefen fortalte og fortalte om Jernbanecafeen og sluttede af med kommentaren, ”Du er svær at tale med”. Marianne, der blot havde lyttet, var lettet i stolen af forbavselse. Hun var jo egentlig ikke blevet spurgt om noget, så hvordan? Den situation kan de stadig grine lidt af.

Efter en rundring og servering af nogle flere 7-Ekspresser flankeret af muntre bemærkninger til gæsterne, lagde Mari-

anne ansigtet i lidt mere alvorlige folder og fortsatte ”Der er nu også en bagside af medaljen, for at bruge et populært udtryk. Tænk bare, nogle gæster stjæler alt muligt; toiletbørster, sæbe, vaser og askebægre. Og uden tvivl også nogle af de mange ting og dekorationer, men det vil jo aldrig blive opdaget”, sagde hun med et skævt smil, mens hun sigende pegede rundt i Hyggestuen. Hvis de kunne, ville de sikkert stjæle fløden op af kaffen”.

”En anden ting jeg oplevede fornylig var, at jeg en morgen var nødt til af forskellige årsager at bede nogle gæster om at forlade værtshuset. Da jeg så skulle hjem efter endt vagt, stod de selvsamme personer lidt længere henne ad gaden og skulede ondt efter mig. Du kan tro, jeg kunne flytte fødderne.”

Kvinden ved navn Lina spurgte, hvad hun egentlig hed mere end Marianne. Sidstnævnte svingede sit JC-visitkort, hvorpå der stod Jensen, med ordene ”Ja, ud af en søskendeflok på fem er jeg den eneste, der ikke blev belemet med et gyseligt dobbeltfornavn.

De andre fire hedder de mærkeligste ting”. ”Ja?” sagde hun og snurrede rundt mod en ny gæst, der bad om at låne toilettet. ”Så gerne, det koster kr. 30,-. Oven i hatten får du så en kop kaffe” svarede hun kvikt.

Timerne var som sædvanlig fløjet afsted. Så småt kunne hun begynde at tælle op og pakke sammen. Kollega Lars ankom i det samme. ”Nå”, sagde hun henvendt til Lina. Nu vil jeg til at slutte af. Men jeg er ikke helt færdig med at fortælle.

Der var nemlig en dag en kvindelig gæst, der havde opholdt sig temmelig længe på toilettet, og jeg tillod mig at tjekke, om hun var okay. Da der ikke blev svaret bag den lukkede dør, skubbede jeg den ganske let op. Og dér sad hun på toilettet med bukserne nede ved gulvet og filmede vægdekorationerne, filmede hele vejen rundt, med sin SmartPhone. Hun var helt væk, ænsede mig ikke engang. En stor kompliment til Cafeen, helt sikkert”. De andre ved baren nikkede vidende.

”Mange tak for nu. Kig endelig ind en anden gang. Husk, vi fløjter i gang hver morgen kl. 07.00 og holder dampen oppe til kl. 02.00.

Vel at mærke undtagen fire dage om året, hvor der er åbent helt til kl. 05.00, nemlig Juleaftensdag, Nytårsaftensdag, Distortion og Kulturnatten. Så er der endnu mere knald på liggehønen” sluttede hun, vinkede med begge hænder og leverede sit kækkeste Marianne-smil, inden døren lukkede sig bag hende.